

Ada Nord

**VOI DEPUNE MĂRTURIE
ÎMPOTRIVA TA!**

București, 2024

Foto copertă: *Ada Nord*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NORD, ADA

Voi depune mărturie împotriva ta! / Ada Nord. - București :
Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-21-2

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

C U P R I N S

Paralel / 9
Ziua în care i-a spus: adio! / 10
Odată, am fost împreună! / 14
Odată ne-am iubit! 18
Nu vreau să te pierd... / 21
Așa a fost... / 24
Păpușa / 31
După local, trec pe la tine! / 33
Biletele / 35
Tu ai tot ce îți dorești / 37
Vara a doua / 39
Bună dimineața! Te iubesc eu pe tine... / 44
Vacanța mesajelor / 50
Așa a fost să fie... / 52
Respectul / 55
Nu Luan, Luana! / 58
O femeie care mă iubește foarte mult / 62
Nu sunt pregătit / 64
A furat ceva? / 66
Căruțe colorate / 70
Banii / 72
De Crăciun / 77

Andru e foarte trist /	79
Viziunile /	81
Întoarcerea /	83
Scaunul și floarea /	85
București /	87
Momentul de turn /	89
Vineri /	90
Prea târziu /	93
Noi ar fi trebuit să fim împreună /	95
Andru a început iar să <i>se ofere!</i> ... /	96
Octombrie. Caricatura /	99
O creață blondă, cu un copil de crescut... /	102
Ce îți mai face prietena? /	104
Ford-urile antemergătoare /	107
Te-a urât pentru că te-a iubit! /	109
Hybris și Nemesis /	116
Nimeni să nu judece! /	122

Cuiva, cândva...

Paralel

Oriunde...

... La dreapta, la stânga, în față, în spate, deasupra, dedesubt, acolo, în *Paralel*, unde timpul își pierde puterea, cândva:

–Și cu asta, dragul meu, ți-am arătat toate posibilitățile!... A venit momentul să pleci! Acum!... Decizia Mea e luată!

În cartea vieții, calea lui tocmai fusese deschisă, iar pana albă și subțire s-a așezat lin pe fila de lumină de pe masă, pregătită să scrie o poveste lungă! Ceea ce va fi să se întâmple, s-a întâmplat deja. Jos, sufletul lui nu își va mai aminti nimic...

–Nu va fi atât de simplu, *suflete!*..., răsună vocea Marelui Judecător. *Nu o vei găsi așa cum o știi!*...

–Dar cum?... Întrebarea abia se auzi.

–Vei vedea!

–Eu voi fi așa cum mă știe?...

–Nu!... Dar te va recunoaște!... *Dacă va fi altfel, voi afla!*...

Ciocanul Marelui Judecător a lovit masa puternic și sec.

–Aici ai permisul de liberă trecere!...

Apoi Judecătorul a suflat asupra *sufletului* cu toată puterea...

Un ecou prelung, spart în argintul înalt al oglinzilor în zeci de bucăți, i-a îngustat rapid vederea, până când *sufletul* nu a mai distins nimic. Aluneca prin tuneluri de noapte, adânc, tot mai adânc, atras de o tăcere de ceasornic...

Și, deodată, lumină... Lumina zilei...

Ziua în care i-a spus: adio!

În ziua în care a înțeles că nu mai este cale de întoarcere, că rătăcirea este definitivă, a început să scrie!...

Dezamăgirea și furia o stăpâniseră în ultimele șapte luni de zile!...

Și ura... Ura împotriva lui... Ura incompatibilă cu iertarea!...

Nu merita să fie iertat, indiferent de circumstanțe, de motivații, de nimic!

În tot acest timp, Luana a căutat să se vindece, mergând pe căi bătătorite! A luptat enorm cu sine. Unele dintre căile ei i-au folosit, dar într-o foarte mică măsură, și pentru scurt timp!...

Și atunci, înțelegând că doar în puterea ei stă vindecarea, s-a întors la sine! S-a chemat, pe nume, acasă!... Luana... Se pierduse în noianul întrebărilor, care, invariabil, se reduceau la *de ce?*. Un *de ce?*, năștea alt *de ce?*, într-un joc fără sfârșit.

La un moment dat, labirintul acesta al întrebărilor înlănțuite a copleșit-o! Aerul i-a devenit vital! Avea nevoie de aer pentru a nu se sufoca în interiorul ființei ei, în lumea ei imaginară, știută și înțeleasă doar de ea! Și-a dat seama, într-un final, că este doar ea cu ea! Și că poate oricând sări gardul la lumină, liniște și, mai ales, la aer!...

În cele șapte luni de zile, trecute de la abandonarea ei, dezorientată, s-a destăinuit câtorva persoane apropiate! Fiecare a ascultat-o și a vorbit cu ea, din compasiune! Se încărca din aceste conversații, pentru perioade scurte!... Și, un timp, i-a fost bine așa!...

Într-o zi, revenită acasă după o zi obișnuită de muncă la facultate, i s-a adresat, așa cum făcea continuu în mintea ei, dar, acum a spus cu voce tare: *M-am săturat să te strig pe nume!*... Așteptarea lui devenise mai mare decât putea ea duce!

Îi depășise lumea interioară! Se ridica peste capul ei, tristă, neputincioasă, dar sonoră, materializată! *„Andru, chiar nu mă auzi? M-am săturat să te strig pe nume!...”*

El însă nu avea cum să o audă!...

Odată cu trecerea lunilor, așteptarea devenise prea mare, prea singură și tristă! Cum să o îmbuneze, să îi dea un loc de odihnă?... Doar era așteptarea ei, crescută și hrănită de ea, adunată din toate așteptările din zilele lor împreună! Cam șapte sute de zile, să fi fost? Cu siguranța, da!

Așa a crescut așteptarea ei!

A trecut prin mai multe vârste: copilărie, tinerețe pură, și... apoi nu a mai evoluat! A stagnat din drumul prin vârste, dar s-a lățit, s-a înălțat, până când, neputincioasă și imobilă, a început să se agite, să se umfle, să devină diformă, și să îl strige pe nume!...

Cum să își îmbuneze așteptarea aceasta care stătea lângă ea, o însoțea permanent? Ce aștepta așteptarea? *„Dacă pe mine mă așteaptă? Oare ar fi posibil? Dar, nu sunt continuu alături de ea? Nu este ea parte din mine? Nu este ea obsesia mea permanentă, intrată în ființa mea, în mintea, gândurile, inima, sufletul, sângele meu?... Pe mine mă vrea?...”*

„Hei, Luana, ești așteptată!... Luana, întoarce-te acasă!”

Așa, chemându-se pe sine însăși, a reușit să îi dea așteptării un răgaz, și s-a simțit puțin mai în siguranță. A fost primul pas spre eliberarea ei! Nu l-a perceput ca pe o victorie a conștientizării situației în sine! Calea spre lumină abia se întrezărea...

Îl părăsea pe Andru cu greu, cu regret!...

Părăsirea are cel puțin două niveluri: cel fizic - concret, dureros, și cel mental. Aceeași părăsire... Părăsirea la nivel fizic poate fi recuperată, dar cea de la nivel mental este fără întoarcere.

De aici regretul!...

Acum îl lăsa cu adevărat!...

Cu neiertare!...

Din voință...

Pentru a putea trăi...

Pentru ea...

Într-o iubire trădată, iertarea nu are ce căuta!...

Într-o iubire trădată brutal, cu motivații josnice, cu venituri și reveniri, cu apropieri și îndepărtări repetate și neasumate, iertarea nu este permisă!...

Într-o iubire abandonată pur și simplu, într-o oarecare dimineață de vineri, cu zâmbetul pe buze, iertarea este interzisă!...

Unii ar putea spune că Luana exagerează! Oamenii fac greșeli și trebuie înțeleși și iertați! Dacă nu ierți, îți faci singur rău și ai doar de suferit! Chiar așa?... Atunci, cei care cred în asta sunt fericiți! Totuși, ea nu se număra printre ei!

Nu va uita și nu va ierta niciodată! Poate pentru că el i-a mutilat sufletul!...

La început s-a jucat cu sufletul ei! L-a încurajat în copilăroșenia lui! Și sufletul ei l-a crezut, privindu-i ochii negri și blânzi! Ochii aceia au rămas continuu în mintea ei!

În fiecare dimineață când urcau în mașină, se întorcea spre el și, veselă, îl saluta:

–Bună dimineața! Te iubesc eu pe tine!

El îi zâmbea gales. Își dădea capul pe spate, o privea fix, iar plescăitul scurt al buzelor îi trăda liniștea și mulțumirea. Se obișnuiseră cu asta. Andru aștepta salutul ei zilnic. În orice variantă: spus, scris sau direct, între patru ochi. Dacă nu îl auzea, era un semn că Luana are ceva pe suflet.

Într-o dimineață însă, ceva a făcut-o să se înfioare:

–Pui suflet într-o relație?

De ce a întrebat-o asta? Ochii lui!... Aveau ceva viclean...

–Da...

Și a continuat luni de zile să îl salute așa, iar el îi răspundea: *Și eu te iubesc!*...

Spre sfârșit, când cele șapte sute de zile erau pe cale de a trece, în aceeași mașină, Andru i-a reproșat că nu îl iubește, că acestea sunt doar vorbe, dar că nu simte că ea ar avea sentimente adevărate. Dacă ar fi avut, ar fi fost alături de el în orice situație. Aici însă, el confunda prietenia bazată pe înțelegerea celuilalt, cu iubirea romantică, unde există sentimente calde, atașament și așteptări... Unde fiecare trebuie să aibă limite și să nu îl supună pe celălalt la încercări care i-ar putea răni sufletul. Ori, el nu dorea și nu era dispus să plătească nici un tribut, nici un preț! Ca și când ea ar fi fost un bun personal, aflat în posesia lui pe viață! Tot timpul de găsit acolo, la locul ei, în casa ei, deschisă continuu, primitoare, pregătită pentru confortul și liniștea lui.

Sufletul Luanei a început să îi curgă prin ochi!...

–Tu nu știi să faci altceva decât să plângi! Ești instabilă emoțional! Eu am nevoie de o femeie puternică! Fericirea ți-o găsești în tine, nu trebuie să o aștepti de la alții!...

Tăcută, rănită, incapabilă să dea o replică, a gândit: cine mi-a luat puterea? Nu cumva tu? Și ochii au continuat să se reverse! *Nu îl mai recunoștea!*

Îl așezase sus de tot, pe un pedestal! Îl iubea, așa cum înțelegea ea acest sentiment!...

Sigur, în lumea mare sunt nenumărați experți în sentimente: psihologi, specialiști în dezvoltare personală, oameni înțelepți... Nenumărați! A studiat tot ce i-a căzut sub ochi. Și a concluzionat că viața ei este formată din experiențele și situațiile pe care le-a trăit, și care nu se leagă de discursurile, predicile, sfaturile, exemplele specialiștilor în natura umană! Pentru că natura umană este de necuprins! De la cel mai simplu ingredient înlocuit, în creuzet se formează altceva!...

...În Paralel, pe foaia de lumină, se scria un text nou...

Odată, am fost împreună!

Odată, am fost împreună!...

Odată, am fost împreună?...

Dar dacă am mai fost și altădată?... Altădată..., altundeva...

Trenul spre Viena și o zi însorită de septembrie!

Toamna veselă contribuia din plin la buna dispoziție a Luanei! Mergea la un concert organizat de University of Music and Performing Arts din Viena. Iubea orașul, iubea muzica. Abia trecuse de Cluj, când telefonul începu să-i vibreze. Un necunoscut îi scria Luanei pe messenger! Un flirt?!... Drumul era lung, așa că s-a hotărât să îi răspundă acelui necunoscut! Dar, nu!... Nu era un simplu necunoscut! Pe acest tânăr îl mai văzuse la două-trei evenimente culturale. Da!... El era! S-a emoționat!... Nu știa despre el decât că este violonist. Însă, Luana își aminti că, atunci când l-a văzut prima dată, s-a petrecut ceva straniu: ochii i s-au lipit de chipul lui. În acel moment, avusese un sentiment aparte. De unde îl cunoștea? Îl știa parcă dintotdeauna... Nu i se mai întâmplase niciodată în viață să simtă că, pur și simplu, recunoaște o persoană de la prima vedere!

În câteva zile cei doi ajunseseră să comunice zilnic, trimițându-și sute de mesaje. Locuiau în orașe vecine, la cam 30 de kilometri unul de altul. În copilărie, fiecare dintre ei studiasse vioara. Ea doar patru ani, pentru ca apoi, în timp, să se dedice unei cariere universitare în teorie muzicală. Din ceea ce i-a povestit el, Luana a înțeles că el, Andru, absolvise Conservatorul din București, secția vioară. I-a vorbit despre spectacolul unde l-a văzut cântând prima dată, dar și despre ceea ce a simțit ea atunci...

–De ce nu mi-ai spus atunci nimic?

O întrebare care a luat-o prin surprindere, și la care ea a răspuns simplu:

–Nu am avut cum!

După o lună, au hotărât să iasă în oraș, la o cafea. Două zile la rând și-au băut cafeaua împreună, apoi s-au plimbat ore întregi cu mașina prin oraș. Povesteau... El avea momente când o săruta fără veste, chiar și în public. Un gest foarte imatur și copilăresc, după părerea ei! Dar plăcut!

Într-o noapte, la mijlocul lunii decembrie, se pusese pe ninsoare. Andru îi propusese să vadă împreună decorurile luminoase de Crăciun din centrul orașului în care locuia el. Luana a acceptat imediat. După o plimbare scurtă, s-au așezat pe o bancă, unul lângă altul. Deși el îi spusese să se îmbrace gros, Luana nu simțea frigul. Era fericită!... Au stat de vorbă mult timp. El i-a povestit o grămadă de lucruri, iar ea îl asculta și râdea. Ar fi stat la povești până dimineață.

–*Să vezi cum iubește un om ca mine!...*

Chiar așa!? De ce i-a spus asta? Era atât de entuziasmată. Au râs, în continuare, și au povestit. Erau atâtea lucruri de împărtășit... *Ca la o regăsire...* În mintea ei, poveștile lui păreau niște deja-vu-uri. Poate pentru că îi vorbea despre întâmplări trăite de el în studenție... Despre facultate, despre localul unde cântase în capitală, despre iubirile lui...

În primul an, locuise la un cămin departe de facultate. Neavând tentații, Andru s-a dedicat studiului. Un an a trăit așa, retras, între cămin și facultate. Avea și o prietenă, pe care o iubea. Însă, din motive destul de confuze, fata l-a părăsit, la sfârșitul anului doi. Asta i-a adus o depresie puternică. Nu mai studia. Se apucase de băutură și de aventuri cu femei.

A ajuns să cânte într-un local, în centrul capitalei. Acolo, așa cum spunea el, a dat de gustul banilor. Puțini, la început, dar foarte bineveniți pentru un student. Lumea i s-a deschis. A trecut prin multe situații în acel local. A deprins lecții furate din școala vieții.

Cu voința, a renunțat la băutură și a revenit la studii. Mai slab, mai șovăielnic, mai nesigur cu mânuirea instrumentului.

–Ai terminat facultatea?

–Sigur? De ce mă întrebi? Am terminat-o!

–Slavă Domnului!

Luana l-a crezut. Cei doi aveau multe în comun, sau așa părea! Într-o seară, Andru a venit la ea direct de la localul unde cânta, și și-a adus viorile: Zeta, vioara electrică, și vioara caldă. Luana a scos din toc vioara ei. Au cântat, pe rând, și unul și altul. Ea mai timid. Nu mai exersase de ani de zile și era stângace rău. Și puțin intimidată. El atingea cu atâta finețe coardele cu arcușul, iar sunetul era cristalin, legat, armonios... Cânta la vioară cu un *vibrato* aparte, venit din inimă, ca un lăutar bătrân din timpurile interbelice!...

Atâtea lucruri i-a mărturisit în acele zile despre viața lui, dar... nu i-a spus un cuvânt că el era, chiar și atunci, într-o relație... omisese cu bună știință... Confesiunile lui dovedeau că avea încredere totală în ea, dar și că avea nevoie de cineva în fața căruia să își deschidă sufletul! Avea nevoie să comunice deschis cu cineva.

Nu i-a trecut atunci Luanei prin minte că, doi ani mai târziu, același el...

–Poate sunt egoist, dar nu mai simt nimic pentru tine! *Nu mai simt!* În viață m-am gândit destul la alții! Vreau să mă gândesc și la mine! *Îmi caut pe cineva, și îmi voi căuta până voi găsi!* Nu vreau să te văd!...

Unde era acum înțelegerea din partea lui?...

În acel moment, pentru Luana noaptea a devenit zi! Mintea ei s-a speriat! Urechile erau vinovate! Ele mințeau!

–Vreau să te mai văd o dată, Andru!... Acum!... Iau o mașină și vin la tine!

–Nu ai ce căuta! Să nu bați drumul degeaba! *Nu te primesc!*

Nu? gândi Luana. *Nu mă primești? Nu am voie? Dar tu ai avut voie să mă vezi de fiecare dată când ai dorit!...* Ne petreceam nopțile împreună, mâncam împreună, ai avut acces liber și când ai fost bine, și când aveai ceva pe suflet. Eu eram acolo, continuu... Spuneai că îți sunt dragă, și te uitai în ochii

mei. Ai avut cheile de la apartamentul meu!... Iar acum nu am voie?... Nu mă primești?!...

Nu avea voie să vină în casa lui? Și o anunța așa, pur și simplu? Luana i-ar fi spus atunci, când noaptea s-a făcut cea mai neagră zi pentru ea:

–Mai ții minte când mi-ai spus: *ia-mă de bărbat? Sau atunci când mi-ai cerut să îți dau voie să te las să mă ceri de nevastă?*... Eu țin minte atingerea caldă a buzelor tale, afectuoasă, trădând o speranță... Mai ții minte că, la începuturile relației noastre ți-am spus că aș croi un buzunar în care să te țin, să fii iubit și în siguranță?

–Dar ce, noi am avut o relație?

–Nu, dragul meu! Noi ne-am petrecut sute de ore împreună, ne-am susținut unul pe altul, am mâncat împreună la aceeași masă, am vizionat filme sau am stat la povești până spre miezurile nopților, am făcut anumite planuri împreună, ai stat cu capul în poala mea, cuibărit ca un copil, ne-am iubit!... Aceasta nu este o relație?

Unii ar spune că nu! O relație autentică implică responsabilități, iar ei, posibil, nu și le-am asumat!

Luana nu credea în asta! Considera just ca responsabilitățile să se poarte de către fiecare în parte, și se distribuie în funcție de situație. Iubirea nu înseamnă responsabilități împărțite! Ar fi prea simplu și nu s-ar mai numi iubire! Ea este mult mai mult și diferit: este sursa energiei fiecăruia, cel mai subtil și concret pion ai motivației personale, leagănul perpetuu al renașterii cotidiene! Cuibul este locul magiei, unde evident se petrec și lucruri banale, de rutină, dar este, în primul rând, un sanctuar luminat de două suflete. Așa se descrie iubirea: două suflete și o singură lumină...

–Andru, nu am reușit să croiesc buzunarul în care să te țin!...

